

Võ Thị Hảo

Vườn yêu

Tôi nhón chân trên đôi giày giấy thiếu nữ đi vào Vườn Yêu.

Tôi bận trên người cũng một thứ quần áo bằng giấy không sột soạt, lóng lánh và nhẹ bồng. Né người xa một chút vì sợ anh làm hỏng đôi giày và bộ quần áo tôi. Anh nhìn dáng đi liệng chiêng của tôi và cười hiểu biết. Tôi cũng vui thích cười vang. Thú vị quá, vì mình đã có một bộ quần áo và đôi giày dễ hỏng khiến người khác phải kiêng dè.

Đêm ấy trăng quánh lắm. Đến nỗi vương váu vì trăng.

Dưới những gốc cây to, trăng từng sợi chảy qua vòm lá, kết nhiều đôi trai gái trong vòng tay nhau. Đôi khi tôi nhìn thấy một bộ quần áo bằng giấy giống mình. Càng vững dạ. Mỗi gốc cây đã đơm đầy một đôi. Phần lớn họ đứng ngòai theo những hình khối kỳ cục và im lặng. Tôi không thể hiểu nổi tại sao họ lại có thể im lặng như thế mà không chán khi ngòai bên nhau. "Họ giận nhau đấy à anh?". Anh lại lần nữa mỉm cười ra dáng hiểu biết. Trông anh thật từng trải.

Tôi nhón chân theo anh và chợt lắng được một tiếng thì

thào ở đâu vắng lại. Suýt soát một năm trước đây, mẹ tôi dặn: "Đến tuổi rồi đấy! Đôi khi đi trong vườn, nghe tiếng gọi thì thảo chớ có đáp lại. Đáp là trí khôn bị lừa dối đấy là khỏi xác, bay theo tiếng gọi ấy". "Đó là tiếng gọi của những người con trai tự tử vì thất tình. Họ chết đi nhưng cứ khát yêu và luôn bay theo lũ con gái mới lớn!".

Nghe lời mẹ, nhưng tôi không sợ. Tôi thích được thấy một người đã dám chết vì tình, bỗng một hôm nào đó đáp xuống vườn và thì thảo: "Anh yêu em!". Đó là những lời tuyệt hay. Có gì đáng sợ nhỉ?

Bà còn dặn: "Lành nhất là làm theo cách này: đánh hai hàm răng kêu lạch cạch vào nhau ba lần, súc miệng rồi nhổ toẹt nước bọt về hướng đông. Ma tà quỷ quái lúc ấy mới chịu không xâm được". Tôi lăn ra cười một hồi lâu.

Mở được mắt ra thì bà đã bực bõ bỏ đi từ lúc nào, chỉ còn tiếng lầu bầu vọng lại: "Con gái gì mà cười tít cả mắt thế? Giống dì họ mày quá! Con mắt có đuôi thế rồi khổ thôi...". Đó là hành trang bà sắm sửa cho, khi tôi bước vào tuổi thiếu nữ.

Vườn nhà tôi đẹp và rộng lắm, dù không rộng bằng Vườn Yêu. Những ngọn núi giả được ôm ấp bằng dòng suối giả đã chứng cho bốn đời trong gia hệ tôi thay nhau cựa quậy, đứng dậy và tàn lụi. Trong gian nhà thờ chính luôn mờ tối,

những bài vị và cờ tán vống lọng sơn son thếp vàng luôn hắt ra một thứ ánh sáng uy nghi dọa dẫm. Một hàng các cụ kỵ tôi ngồi ở trên, lăm liết trong những bức chân dung. Tôi chưa bao giờ có được can đảm để vào trong đó một mình. Sợ những bức chân dung đó cựa quậy. Và câu đầu tiên các bậc tiền bối ấy nói với tôi, ắt hẳn sẽ là một lời quở trách. Ôi! Tôi là một con bé thích mạo hiểm. Tôi dám liều mạng mặc áo đỏ trong khi người ta chỉ mặc áo đen. Tôi đi giày gót cao trong khi người ta đang đi giày gót thấp. Thế mà sao nhiều đời trời sứt, bây giờ họ tôi đã nổi tiếng là biết đi đứng vuông vắn và cấm ngặt hậu sinh về sự mạo hiểm. Mẹ tôi sợ vườn nhà. Còn tôi, cố tình đi dạo một mình trong vườn và bắn khoăn: có một linh hồn thì thảo hỏi: "Anh yêu em", nếu tôi đáp lại: "Em yêu anh" thì linh hồn đó có được trở lại làm người không nhỉ? Không nghe tiếng thì thảo, nhưng tôi thường lẩm nhẩm: "Em yêu anh". Biết đâu vô tình nghe được lời thoảng như gió ấy của tôi, một người trai nào đó cũng sẽ được tái sinh.

Thế hệ mẹ và bà tôi quá khiêm cung. Ngay cả việc thêu dệt những câu chuyện huyền hoặc cũng không dám thiêu đốt đến cùng. Họ đã kịp học được cách tiết kiệm cả mơ ước để ngày ngày chu đáo lặng lẽ quét dọn những gian thờ. Sẽ chẳng bao giờ dám đáp lại những lời yêu vẫn vơ.

Thế thì làm sao những ma yêu có thể trở lại làm người được? Trong khi những ma yêu cần lời đáp thoát ra từ ngực chứ không phải từ cuống họng. Có lẽ chính vì thế mà ngày xưa nhiều ma yêu hơn bây giờ chẳng?

Lại nói, tôi nhón chân trên đôi giày giấy thiếu nữ đi vào Vườn Yêu, mãi lắng tiếng thì thảo, còn anh mãi đi tìm một gốc cây còn trống. Tôi đang thích yêu. Yêu đương là một việc hay. Mặt khác, tôi cùng dụng tâm thử xem khi người ta hôn nhau, hai chiếc chóp mũi có cộc vào nhau đau điếng hay không.

Mỗi chân trong Vườn Yêu, chúng tôi mới tìm được một gốc cây. Và anh nói: "Ngồi xuống nào bé!". Tôi ngồi xa xa bắt đầu run rẩy vì hồi hộp. Trong khi tôi đang ngượng nghịu vuốt lại bộ quần áo bằng giấy, anh chợt kéo tôi vào lòng, đặt ngồi lên đùi và bắt đầu. Tôi run rẩy trong cái hôn đầu và gần như ngạt thở. Nhắm mắt một lúc lâu mới dám mở mắt nhìn qua vai anh. Trên cao kia là trăng cười cợt và bầu trời tím dịu lớt phớt sao. Một đám mây trắng viền màu đồng đỏ đang cuộn tròn lại rồi thoát tãi ra thành hình cánh buồm rách trôi vụt ngang trời. "Sao lại buồm rách nhỉ? Buồm rách có tới bến được không?".

Đang mơ màng theo đám mây màu đồng đỏ, tôi bỗng giật thót người nhìn xuống. Bàn tay thành thạo của anh đã đặt

lên ngực tôi tự lúc nào. Bộ ngực mà khi mới nhú, tôi đã vội che giấu kỹ lưỡng bằng những chiếc áo nịt dày đến mức khó thở và cổ khom vai để khỏi lộ. Thế mà bây giờ...! Tôi chưa kịp tưởng tượng ra những hình ảnh như thế trong các cuộc yêu đương!

Tôi ngồi bật dậy. Giận dữ đẩy anh ra và nói: "Không ngờ anh lại khinh rẻ tôi! Mẹ ơi!". Anh ngạc nhiên: "Ồ, sao em lại như thế? Chẳng lẽ em không hiểu gì hết về tình yêu?".

"Tôi hiểu. Nhưng không giống anh. Anh đã hạ nhục...". Tôi khóc nức nở. Anh nói: "Yêu là như thế đấy, cô bé ạ. Em thử nhìn ra chung quanh mà xem. Người ta im lặng, bởi vì người ta đang bận bịu cả đấy!".

Qua làn nước mắt, tôi nhìn ra chung quanh. Những đôi đứng ngồi theo các hình thù kỳ dị dần mờ tỏ. Và tôi buồn rầu khi thấy anh nói đúng.

Vườn Yêu là thế chẳng?!

Tôi không dám bỏ về. Ngồi thu mình như con nhím sẵn sàng xù lông. Đâu rồi những tiếng thì thảo và ước vọng tái sinh cho một linh hồn đã chết vì tình của tôi? Mười phút trước đây nó vẫn còn. Hay vừa nãy nó đã bay theo cánh buồm rách?

Chuyện trò bỗng nhạt như nước ốc. "Anh yêu lần này đã là lần thứ ba rồi. Yêu là như thế đấy. Anh không muốn bị

thất tình. ý định là nghiêm túc: anh muốn cưới em làm vợ". Tôi chưa yêu bao giờ nên không đủ lý lẽ để cãi với anh. Tôi cảm thấy như vừa bị mất cấp. Trong lòng trống rỗng. Nhưng mắt tôi chợt sáng lên vì có một cô gái mặc bộ quần áo bằng giấy giống tôi đang vội vã bước ngược chiều. "Cô ta hẹn với người yêu. Cầu cho cô ta gặp may mắn!". Lúc đó trăng rạng lên soi tỏ mặt. Và tôi thấy cô ta có một nước da trắng trong mịn như sương.

Tôi quay mình nhìn theo chân cô. Cô bước xuống lòng mương cạn mọc lùn phùn một lớp cỏ, cách chỗ tôi đứng khoảng mười bước. ở đó có lối nhỏ đến bốn năm người đàn ông đang đứng ngồi ra vẻ sốt ruột trên tấm vải mưa trải rộng. Tôi trông rõ họ vồ lấy cô và nói: "Muộn quá! Cô em! Để các anh chờ mỏi cả mắt!".

Tôi hốt hoảng níu lấy anh, quên cả giận: "Kìa anh! Cứu cô ấy với! Cô ta bị lừa đấy! Cứu mau". Nhưng anh chỉ cười hiểu biết và đứng yên. Tôi cũng kịp buông tay ra, và không la lối nữa khi thấy cô gái đang thông thả cởi quần áo. Bộ quần áo bằng giấy lấp lánh. Bộ quần áo ấy vừa rời khỏi người cô liền chảy nhũn ra và dúm lại thành một đồng ướn sũng.

Trong ánh trăng đặc quánh, thân hình trắng dịu như sương của cô gái từ từ thấp xuống tấm vải mưa.

Tôi khóc và bỏ chạy. Chạy khỏi Vườn Yêu và học tốc trở về nương náu trong vườn nhà. Tôi lặng lẽ quèo tay mở cổng. Đó là lần đi khuya đầu tiên trong đời tôi.

Tôi ngồi tựa lưng vào gốc cây duối cổ thụ trong vườn. Đây là gốc cây đại duy nhất không bị đốn. Bởi vì lá của nó quá nhiều vụn vẹo, trông hết như một thân người gầy guộc đang quằn quại chống lại những cơn đau. Nhưng bên trái, có một cành mọc vọt lên cao rồi xòe ra. Trên đám lá đó bỗng phủ rục rở một vàng dây tơ hồng vàng tha thướt. Tôi không cho người làm vườn đốn cây ấy. Vì tôi nghĩ rằng trong đau đớn, cái cánh tay kia vẫn vươn cao để với lấy vàng mây vàng rục rở kia. Tôi đã đặt cho cây duối ấy cái tên rất văn chương: "Khát vọng sống". Tôi ngồi dưới gốc cây, duối thẳng chân trước khi cẩn thận gỡ đôi giày giấy và để ra một bên.

"Chỉ tại mình không biết cách tiết kiệm mơ ước nên mới ra nông nổi này" - tôi nghĩ và duyệt lại trong óc cách tiết kiệm mơ ước của gia tộc tôi. Để chắc ăn, không ai thích sinh ra những đứa con ưa mạo hiểm. Tôi là một đứa lạc loài. Tuy nhiên nghe đồn thâm đồn vụng rằng, dù các cụ đã cố hết sức vuông vắn, song đời nào cũng vẫn để lọt một vài đứa đầu nhọn như vậy.

Có tiếng bước chân. Tôi ngược lên. Một người đàn bà da

trắng, răng đen nhánh và mắt sáng đang tiến đến. Cặp đùi thon nở nang được quấn chặt trong một lần váy thâm ướt. Dưới ánh trăng, tôi nhìn rõ màu thâm của váy hình như có pha sắc đỏ. Trông chị ta thật quyến rũ, mặc dù đang hết sức nhột nhạt:

- Con không nhận ra ta sao? Ta là dì Bản của con đây mà! à phải, con không nhận ra ta, bởi vì ta chết trẻ. Ta chết vì băng huyết. Không có chân dung ta trong nhà thờ đằng kia...

Tôi "á" lên một tiếng. Tôi đã được vụng nghe chuyện dì. Đó là người đàn bà đẹp nhất vùng tôi cách đây năm mươi ba năm. Người đàn bà ấy không biết chờ đợi được giá, đã chạy theo một chàng buôn tơ có cái cân tiểu ly đeo tòn ten đầu tay vải. Và chàng ta đã có vợ. Dì chết vì băng huyết, trong một túp lều lá bố thí ngoài đồng. Mắt dì có đuôi.

- Con ạ. Ta đành phận. Nhưng ta muốn làm được một chút gì đó cho các con - Dì mỉm cười và tay giơ ra một ống tiêm to, cỡ kim tiêm lợn. Ống tiêm đựng đầy một thứ nước màu xanh cỏ úa.

- Ta muốn cho các con không biết đến nỗi đau khổ. Và nhất là, không bao giờ phải khổ vì tình. Muốn khỏi khổ, hãy tiêm vào người một liều máu lạnh này. Và sẽ không một kẻ nào làm cho các con đau khổ được.

Tôi nhìn ống tiêm, ngần ngại đo đấn màu xanh lạnh lẽo đang phát sáng lên trong ống. Nhìn ra chung quanh, thấy bốn chị gái tôi đang đi xa bỗng đứng cũng từ lúc nào, về đây đông đủ cả.

Với một chút khôn lỏi, tôi giục chị Cả:

- Chị tiêm đi. Tiêm trước đi!

Chị Cả tôi buồn bã lắc đầu:

- Chị không còn tuổi để tiêm, em ạ. Chị đã kịp ném trái đu điều và đã kịp gặp một hậu duệ của Sở Khanh.

Tôi ngược nhìn chị Hai.

Chị Hai tôi cười. Mặt chị không một vết nhăn nào, mặc dù năm nay chị đã ngoài bốn mươi tuổi. Chân tay chị vẫn quá mảnh mai và ngực lép như ngực một đứa trẻ.

- Chị tiêm rồi! Em ạ. Hơi quá liều. Chị đã đợi chờ một người lính. Chờ mãi rồi người đó trở về. Nhưng anh ấy lấy một người khác. Người đó xin việc cho anh ấy và mua nhà cho ở. Chị đã tiêm một liều khá mạnh ngay sau đó. Hiệu nghiệm lắm em! Bây giờ, chị không ước được làm vợ và làm mẹ nữa. Tôi ngược nhìn chị Ba. Chị Ba tôi hỏi dì Bản:

- Đàng nào con cũng đã có chồng con. Chưa biết từ giờ về sau sẽ ra sao. Nhưng con đã sinh một cháu gái. Dì cho con để dành chỗ thuốc đó phòng về sau cho con gái con, được không?

Chỉ có chị Tư tôi vén tay chừa sẵn. Nhưng dì gạt đi:

- Cháu Tư không cần tiêm. Sự đau khổ không bén được gót nó. Vì khi có mang nó, mẹ của chúng mày đã tiêm một liều. Thuốc đến giờ vẫn còn tác dụng. Và dì nhìn tôi, mời mọc:

- Nào con Năm đâu! Cháu cưng của dì! Ngoan nào! Chừa tay ra đây. Sẽ chấm dứt mọi phiền não. Dì Cơ trước đây không nghe ta nên mới lặp lại cái chết của ta như vậy... Tôi ngoan ngoãn chừa tay. Tôi cắn môi chịu đựng chút đau nhói khi kim xuyên vào da thịt. Rồi tiếp theo là cảm giác lạnh buốt. Tôi nhắm mắt chờ đợi.

Nhưng dì tôi bỗng kêu ầm lên:

- Cái gì thế? Thuốc tràn ra khỏi ống. Máu con bé không chịu hòa huyết này! Vô phương cứu chữa!

Dì tôi khóc, rút kim ra rồi yểu điệu quay đi: "Ta sẽ tìm chế cho con thuốc uống. Tuy nhiên, thuốc uống thì tác dụng không chắc chắn lắm. Con vẫn còn một chỗ để nhờ cậy. Đó là ta. Nhớ gọi ta khi cần!".

Dì đi khuất. Các chị tôi cũng đi tự lúc nào, bỏ lại mình tôi ngồi trơ dưới gốc cây duối dại.

Tôi đứng dậy, buồn nản đi tìm một chiếc hộp. Hộp sơn son thếp vàng rõ đẹp để đựng đôi giày giầy thiếu nữ. Tôi giấu vào một chỗ trong hốc cây duối. Còn bộ quần áo thiếu nữ

cũng bằng giấy của tôi. Nó đã chảy nhũn và dúm lại thành một nắm dưới cái nhìn của một chàng trai khác trong lần yêu thứ hai. Tôi đã kết bằng tơ hồng và thả nó trôi trên sông.

Tay đẩy bè, tôi hát:

.... Ơ bè! Ơ bè!...

Sao không dạy ta cách đừng mong đợi mùa thu...